

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

ה א מיי פיה מה' כלי
ה מקדש הליז;
ו ב ג מיי פיו מה'
גדרים הליז טושיע
י"ד סי ר"ז טע"ג ז:

הגהות הב"ח
(א) משנה שאיני טועם:

פירוש הרא"ש

דיקולא רבה ורביה
בופרא לקח סל גדול
והפיה כזפת: לביבלי לי
מה' ימרו: בדיקולא
דאבן ובקריני דאבן.
האבן אבן מוקדת לפני
ואבן מוכני: תרמי לי
בפלא. תמוז לי הכוס:
תועה אחת בה. שנתון
גשמיין והולקין אחר
משכב זכור: וביבלי יש בה.
ענמה עליו כזפת מונה על
המה: כזפת יבכמו את
ראשיהם. כזפתת חיה
שאלו על זה כלל עיקרו
על זה וביבלי איני טועם
בקה ויו לא ימו כל
בהן מכלל דרין לאו כלל
הן אינו ועוד דביבלי
מכיו והאש לא יגלו
והיינו בשאר כהנים: קרא
קרקואי. לזון על אמו
מקום: ובדלעת הרמוצה.
לעת העמונה ברמן כל
לעת העמונה ברמן קרוא
לעת העמונה ברמן קרוא
לעת הרמוצה: בלבים
עם הרמוצה. אלמא מין
כפי עלמו הנקרא כל על
פני שמואל המינין גינלון
למנון ברמן אלם אש
מיני לזון אינו נקראים
קך אפי' אם טומנין אותן
ברמן: (מתני') שכבר
יד לקרה קודם שידר
לאילפם. שמשלון אמו
קלת מחילה קודם שמוענין
אותו צאילפם: מן היווד
באילפם מותר ביווד
לקרה. כי היווד לקרה
אין דרך לתמו צאילפם
יש מפש אפי' אם
אחר קך ממנה צאילפם
שיר לקרה מחלה כי
כי היווד לקרה משמע
שחלת ירימו לאילפם:
מן הנעשה בקרה מותר
בנעשה באילפם. אפי'
הנעשה בקרה משמע
שנגמר בקרה: מותר
בנעשה בקרה. אפילו יוד
לאילפם מחלה:

דיקולא רבה. סל גדול: חפיה כזופרא. טח אמו כזפת כלי
שלא ילאו החטים מתוך נקכי הסל: וסחפיה על רישיה. הפכו על
ראשו: לביבלי לי מה' ימרו: חטים דרשינא. שהוליתין. ולבדדיתותא
קאמר: נקודא דאבן. שירקד אבן לפני כששחטה: ובקיקני
דאבן. שחטה אבן מוקרת ומזמרת:
מאי טועבה. דכתיב גבי משכב זכור:
נעלא. כלי קטן: טועה אשה זה.
שמניח משכביו אשך והולך אלל זכר:
מאי סגל. דכתיב גבי אשה הנרבעת
לבהמה: סגלון יש זה. בתמיה:
מאי שיה דהא ביה מלווה ביה.
כלומר הילך מנתן בן מינה לילך
אלל בהמה: זו מה היא. לשון ספק
שאין ידוע ממני היא מתעצבת:
ספורפא יחידא. ספורת נאה:
כז עקרו על זה. כמלכס היה שלל
יעלה אחד מן השערות על חזירו:
קרקוואי. על שם מקומן: דלעס
ארמים היא דלעס המלרים. כלומר
זו היא דלעס המלרית: ויהא כלאים
עם הרמוצה. אלמא לאו טמונה
ברמן קאמר אלל מין דלעת היא
שנקראת רמוצה: מתני' הנודר
ממעשה קדרי אינו אסור אלא
במעשה רחשא. מפרש בירושלמי
איזהו מעשה רחשא כגון חילקא
טרגין וטקני סלת ואורו זריד וערקן
והיינו דקאמר אינו אסור אלל
ממעשה רחשא ונקראת רחשא על
שם שרין לרמיח ולכסל הרצה:
גב' שכר יוד לקרה קודם שידר
לאילפם. קך היה דרכן במעשה צאילפם
שהיו מרחמיין אותו צקרה רמיח
לקרה. קמ"ל דלא תימא כל שהרמיחו
אותו רמיח קלה כמו שידר לאילפם
יודר לאילפם מיקרי מפני שהוא מוכן
לקך אפי' שערין לא יוד קמ"ל ללא.
לכן נראה צעני: מן הנעשה צקרה
מותר בנעשה צאילפם. משום דנעשה
גמר עשה משמע ומשום הכי מותר
בנעשה צאילפם אף על פי שכבר
יוד לקרה משום דמ"מ גמר עשייתו
לא היה צקרה: מן הנעשה
צאילפם מותר בנעשה צקרה.
כלומר אף על פי שאמר מכן הוידר
צאילפם שרי כיון דגמר עשייתו
צקרה היה. קך נראה צעני:
הוודר מן היווד לתנו אינו אסור
אלא צפת. דקתס יודר לתנו
משמע פת. ואם אמר כל מעשה
תנור עלי אסור בכל הנעשה בתנור:
מתני'

עלי אסור בכל הנעשים בתנור:
מתני'

בכל גריו דרשינא. בלחיה מדה שאררה אקס: חפיה כזופרא.
זיפתו מבחוץ כדי שיחזיק החטים: לביבלי לי. ימור לי: דרשינא כז.
כלומר שחטה חייז לי: שחינה אמרא נקודא דאבן. שאבין
ירקד: ובקיקני דאבן. במויגתה שאבן תמוז לי הכוס: מאי
טועבה. עשו שניהם: תרמי לי
נעלא. תמוז לי הכוס כמו אנטל:
טועה אשה זה. כלומר שנייה את
אשמו על היתר ותפס וז על זונה:
כי עניינא קמא. תיתי דביתכי תירמי
לי ולדידיה א"ל קוס רקוד לי: [מאי
סגל. דכתיב] ואשה לא תעמוד לפני
א"ל הימיו דרשינא קא נסיבנא א"ל בר
קפרא לברתיה דרבי למחר שתינא חמרא
בריודא דאבן ובקיקני דאבן בן אלעשה
התניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה אזמניה
לבי הילולא דרבי שמעון ברבי א"ל בר
קפרא לרבי מאי יתועבה כל דא"ל רבי דהכין
הוה תועבה פרכה בר קפרא א"ל פרשיה
את א"ל תיתי דביתכי תירמי לי נמצא אתת
רמיא ליה א"ל לר' קוס רקוד לי דאימר לך
הכי אמר רחמנא תועבה תועה אתה בה
לכסא אחרינא^א א"ל מאי תבאל א"ל כי עניינא
קדמאה א"ל עיביד לי דאומר לך עבד אמר
ליה תבל הוה תבלין יש בה מי שניא דהא
ביאה מן כולהון ביאות אמר ליה ומאי
צוייה אמר ליה עיביד כי עניינא קדמאה
עבד ואמר ליה^ב זו מה היא לא יכיל בן
אלעשה למוסבל קם ונפק הוה ואינתתיה
מתמן מאי בן אלעשה דתניא^ג לא לחנם
פיור בן אלעשה את מעותיו אלא להראות
בהן הספורות של כ"ג דכתיב יכסמו
את ראשיהם תנא כעין לולינית מאי לולינית
אמר רבא ראשו של זה בצד עיקרו של זה
והיינו הספורות של כהן גדול: ובדלעת
הרמוצה: מאי דלעת הרמוצה אמר שמואל
קרא קרקוואי רב אשי אמר דלעת הטמונה
ברכין איתיה רבינא לרב אשי^ד רבי נחמיה
אומר דלעת ארמית היא דלעת המצרות
כלאים עם היונית כלאים עם הרמוצה תיובתא:
מתני' הנודר ממעשה קדרי אין אסור
אלא ממעשה רחשא אמר קונם היווד
לקרה^ה שאני טועם אסור בכל הנעשה
בקרה: גב' תניא הנודר מן היווד לקרה
אסור ביווד לאילפם שכבר יוד לקרה
קודם שיווד לאילפם מן היווד לאילפם מותר
ביווד לקרה מן הנעשה בקרה מותר
בנעשה באילפם מן הנעשה באילפם מותר
בנעשה בקרה: הנודר מן היווד לתנור אין
אסור אלא בפת ואם אמר כל מעשה תנור
ממתני'

דיקולא רבה ורביה
בופרא לקח סל גדול
והפיה כזפת: לביבלי לי
מה' ימרו: בדיקולא
דאבן ובקריני דאבן.
האבן אבן מוקדת לפני
ואבן מוכני: תרמי לי
בפלא. תמוז לי הכוס:
תועה אחת בה. שנתון
גשמיין והולקין אחר
משכב זכור: וביבלי יש בה.
ענמה עליו כזפת מונה על
המה: כזפתת חיה
שאלו על זה כלל עיקרו
על זה וביבלי איני טועם
בקה ויו לא ימו כל
בהן מכלל דרין לאו כלל
הן אינו ועוד דביבלי
מכיו והאש לא יגלו
והיינו בשאר כהנים: קרא
קרקואי. לזון על אמו
מקום: ובדלעת הרמוצה.
לעת העמונה ברמן כל
לעת העמונה ברמן קרוא
לעת הרמוצה: בלבים
עם הרמוצה. אלמא מין
כפי עלמו הנקרא כל על
פני שמואל המינין גינלון
למנון ברמן אלם אש
מיני לזון אינו נקראים
קך אפי' אם טומנין אותן
ברמן: (מתני') שכבר
יד לקרה קודם שידר
לאילפם. שמשלון אמו
קלת מחילה קודם שמוענין
אותו צאילפם: מן היווד
באילפם מותר ביווד
לקרה. כי היווד לקרה
אין דרך לתמו צאילפם
יש מפש אפי' אם
אחר קך ממנה צאילפם
שיר לקרה מחלה כי
כי היווד לקרה משמע
שחלת ירימו לאילפם:
מן הנעשה בקרה מותר
בנעשה באילפם. אפי'
הנעשה בקרה משמע
שנגמר בקרה: מותר
בנעשה בקרה. אפילו יוד
לאילפם מחלה:

תוספות

בדיקרה אסור ביווד לאילפם. אחר שידר לקרה יודר לקרה משמע שירחמנו לקרה: מן היווד
לאילפם מותר ביווד לקרה. משמע העמך הלך מוסר היווד לקרה מחלה ונגמר צאילפם:
ולא על שם טוה: מן הנעשה בקרה. משמע הנעשה הלך מוסר היווד לקרה מחלה ונגמר צאילפם:
מן היווד לתנור אינו אסור אלא בפת. ללא אפי' יודר בתנור אלל פת כזפת: כל מעשה תנור עלי
אסור בכל הנעשה בתנור. צ"ע דמשמע דהחילוק בין יודר לנעשה ואפי' תנא תנור מן היווד

דיקולא רבה ורביה
בופרא לקח סל גדול: דרשינא כז.
הפיה כזפת: לביבלי לי
מה' ימרו: בדיקולא
דאבן ובקריני דאבן.
האבן אבן מוקדת לפני
ואבן מוכני: תרמי לי
בפלא. תמוז לי הכוס:
תועה אחת בה. שנתון
גשמיין והולקין אחר
משכב זכור: וביבלי יש בה.
ענמה עליו כזפת מונה על
המה: כזפתת חיה
שאלו על זה כלל עיקרו
על זה וביבלי איני טועם
בקה ויו לא ימו כל
בהן מכלל דרין לאו כלל
הן אינו ועוד דביבלי
מכיו והאש לא יגלו
והיינו בשאר כהנים: קרא
קרקואי. לזון על אמו
מקום: ובדלעת הרמוצה.
לעת העמונה ברמן כל
לעת העמונה ברמן קרוא
לעת הרמוצה: בלבים
עם הרמוצה. אלמא מין
כפי עלמו הנקרא כל על
פני שמואל המינין גינלון
למנון ברמן אלם אש
מיני לזון אינו נקראים
קך אפי' אם טומנין אותן
ברמן: (מתני') שכבר
יד לקרה קודם שידר
לאילפם. שמשלון אמו
קלת מחילה קודם שמוענין
אותו צאילפם: מן היווד
באילפם מותר ביווד
לקרה. כי היווד לקרה
אין דרך לתמו צאילפם
יש מפש אפי' אם
אחר קך ממנה צאילפם
שיר לקרה מחלה כי
כי היווד לקרה משמע
שחלת ירימו לאילפם:
מן הנעשה בקרה מותר
בנעשה באילפם. אפי'
הנעשה בקרה משמע
שנגמר בקרה: מותר
בנעשה בקרה. אפילו יוד
לאילפם מחלה: